

Mn. Bonaventura Pelegrí Macarulla

Nascut a Lleida, en el si d'una família cristiana -era el vuitè de 13 germans- el 28 de març de 1922. Cursà els estudis eclesiàstics al Seminari de Lleida, essent ordenat prevere el 28 de febrer de 1953.

Abans de ser sacerdot havia estat empleat de banca i treballador a Correus, etapa de la vida de la qual se'n sentia molt orgullós, i podem dir que aquesta experiència directa del món del treball li va servir molt, després, en la seva acció pastoral i per l'educació i sensibilització de la seva consciència social.

Quatre etapes marquen la vida sacerdotal de Mn. Ventura. Una primera de capellà a Lleida, que va de l'any 1953 a 1962, any en què va ser desterrat de la diòcesi pel bisbe Aurelio del Pino després de recolzar un grup d'obriers de l'HOAC que van reproduir fulls volants contra Franco i va marxar a Cali (Colòmbia). Els anys a Lleida ha estat coadjutor de la parròquia de Sant Josep i Sant Martí de Lleida, prefecte de disciplina al Seminari Menor, consiliari de l'apostolat obrer.

La segona etapa transcorre a Colòmbia, unint-se al grup de capellans de Lleida que ja hi eren feia uns anys i a Cali és nomenat coadjutor de la parròquia de Sant Per Claver, amb dedicació especial ala Joc (joventut obrera catòlica) i a l'ACO (acció catòlica obrera). També és consiliari els Equips Universitaris de Colòmbia. Pren contacte amb els pares de la teologia de l'alliberament, com Gustavo Gutiérrez.

En una tercera etapa el trobem amb tasques ministerials a nivell internacional.

En l'última etapa, la quarta, tornat a Lleida l'any 1985, no deixa de treballa per la promoció del laïcat, del que n'és un entusiasta. Com a ferm partidari del Concili Vaticà II, va treballar a la pastoral seglar i va intentar afavorir el paper dels laics a l'església. Va assessorar els moviments de base com abans havia fet amb els obrers colombians i els universitaris de tot el món. En els últims anys va col.laborar amb la Unitat Pastoral de la Mare de Déu del Carme, Sant Joan Baptista i Sant Pere. Fins mesos abans de caure greument malalt continuava celebrant eucaristies al Carme. Va morir el 5 de desembre de 2006.

Els qui el vam conèixer personalment destacaríem el seu tarannà bromista, acollidor, integrador, intel.ligent, bon orador, sabia expressar molt bé les seves idees i de forma clara i contundent. No es desentenia mai dels problemes de la gent. Sabia escoltar a les persones i sempre valorar i buscar el millor de cadascú. El més important eren les persones. Estava al costat dels treballadors i no li feia por defensar-los

Per acabar reproduïm un text extret del seu llibre "Intel.lectuals cristians en el món d'avui":

"En aquest món, fet de clarobscur, de goigs i de tristeses, de grans possibilitats i de grans mancances, el nostre Senyor hi està present i ens crida a construir en la seva justícia, que supera tota justícia humana, a impulsos del seu amor, fet d'absoluta gratuïtat, la pau, la seva pau, que no és, precisament la pau que ofereix el món. El Déu de la Vida ens crida a lluitar contra tot el que causa mort"